

ISBN-978-86-82504-08-5

KING KONG

Delos V. Lavlejs

Scenaristi:
Edgar Volas i Merijan K. Kuper

Naslov originala:
Edgar Wallace and Merian C. Cooper
Novelization by Delos W. Lovelace
„KING KONG”

Translation copyright © 2024, za srpsko izdanje,
ŽIR IZDAVAŠTVO

Sadržaj

POGLAVLJE I.....	7
POGLAVLJE II	16
POGLAVLJE III	22
POGLAVLJE IV	32
POGLAVLJE V	43
POGLAVLJE VI	47
POGLAVLJE VII.....	59
POGLAVLJE VIII	67
POGLAVLJE IX	75
POGLAVLJE X.....	84
POGLAVLJE XI	93
POGLAVLJE XII.....	102
POGLAVLJE XIII	111
POGLAVLJE XIV	119
POGLAVLJE XV.....	127
POGLAVLJE XVI	138
POGLAVLJE XVII.....	147
POGLAVLJE XVIII.....	157
POGLAVLJE XIX.....	167

POGLAVLJE

I

Čak i u polutama sutona, prikrivena laganim snežnim zastorom, *Lutalica* je izgledala kao obični stari teretnjak. Čak ni oni najmaštovitiji i najromantičniji ne bi mogli u njoj da vide vitku gracioznost i oštre crte plovila kakvo pak priželjkuju svi oni putnici namerni da se otisnu u veliku avanturu.

Za nju je skromni Hobokenski dok bio sasvim dovoljan. Tu se u društvu njoj sličnih plovila mogla utopiti u amorfni pejzaž starog dela grada: udobna anonimnost bila je njena kamuflaža. Tu je bila bezbedna od neprijatnih poređenja sa damskim brodovima, čiji su aristokratski i besprekorni pramci bili uzdignuti prema senkama oblakodera na Menhetnu, s druge strane reke.

Njena posada znala je da u njenom srcu kuca motor koji može da potera staru curu brzinom od četrnaest čvorova, pa kud puklo da puklo. Znali su da njen motor, kao i veliku komoru čeličnih zidova, koja je mnoge zbunjivala i plašila, okružuje stamen i čvrst trup. Ljudi sa kopna, koje je dokovima privlačila nostalgija koja se često komešala u onima koji su bili zarobljenici kancelarijskog posla i kratkih vožnji vozom do njega, gledali su njene zardale, oljuštene bokove i neznalački govorili:

„Gospode! Nadam se da niko ne misli da se ovim otisne na more!”

Veston, koji je do dokova stigao taksijem, i to poslom u kome nostalgija nije igrala nikakvu ulogu, izgovorio je upravo te reči i povukao ka sebi ruku u kojoj se nalazio novac kojim je trebalo da plati za vožnju od Četrdeset i druge ulice i Brodveja. Uostalom, ukoliko se nalazio na pogrešnom doku, bilo bi budalasto i raskalašno s njegove strane da dopusti ovom piratu na točkovima da mu uzme dodatnih petnaest centi za ponovni start.

Grčevito se držeći svog novca, iskobeljao se iz taksija sa ono malo dostojanstva koje je preostalo punačkom čoveku od pedeset i kusur godina. Istog trenutka, stari čuvar promolio je svoj promrzli crveni nos iza ugla lučkog skladišta.

Veston ga je pozdravio:

„Zdravo, kapetane! Da li je to filmski brod?”

Tek nakon što je promrzli crveni nos potvrđno klimnuo, Veston je platio taksisti, a čak je i tada postojala mala iskra sumnje u njegovom oku. No ipak zadovoljan što se našao na pravom mestu, počeo je da se probija kroz sneg koji je lagano padao, ka mostu koji je vodio na *Lutalicu*.

„El ste vi još jedan koji ide na ovo ludo putovanje?”, upitao je najednom stari čuvar iz svoje senke lučkog skladišta.

„Ludo?”, Veston se brzo osvrnuo jer ovaj je pridev samo podgrejao ubeđenje koje je već bujalo u njegovom umu. „Šta je to toliko ludo u vezi sa tim?”

„Za početak čova koji je tu glavni.”

„Denam?”

„Baš taj! Čova koji ako 'oće da uslika lava, on će lepo da mu priđe i kaže da se namesti za slikanje. E ako to nije ludo, ja stvarno ne znam.”

Veston se zakikota. To nije bilo tako daleko od njegove lične procene srčanog reditelja koji će *Lutalicu* poslati tamo gde on želi da ide.

„Ume on da bude nezgodan”, saglasio se. „Ali zašto je baš ovo putovanje tako ludo?”

„Zato što jeste, eto zašto.”

Čuvar je kročio iz svoje udobne, zaštićene niše ne bi li nastavio razgovor.

„Svi ovde na dokovima – a da znate, ima ovde pametnih ljudi, iako ne rade neke mnogo važne poslove – pričaju kako je ovo skroz ludo. Samo pogledajte šta je sve od prtljaga Denam poneo. Ima ovde stvari za koje ne mogu da verujem da su na brodu, iako sam sa svoja dva oka video kada su sve to ukrcavali! A tek posada! Tri puta je veća nego što je potrebno. Ne znam kako će ih i 'de će ih sve nagurati!”

Zastao je da dođe do daha. Očigledno je imao spreman čitav baraž protiv *Lutalice*. Ali pre nego što je uspeo da ponovo otvori paljbu, mladi glas pun autoriteta zauvek ga je prekinuo.

„Hej, vi, tamo kod mosta! Šta tražite!”

Veston se zagledao ka ogradi na donjoj palubi na sredini broda. Svetlost iz kabine na krmi obasjavala je figuru koja se ocrtavala; i na osnovu Denamovog opisa, Veston je bio siguran da vidi naočitog prvog oficira *Lutalice*. Opazio je njegovo vižljasto, mlado telo kome se Denam toliko divio. Nemirne oči i puna, snažna usta. Iskustvo je poučilo Vestona da se uzdržava od spontanijh izraza divljenja, ko god bio povod za to, ali je ovoga puta morao da popusti; smesta mu se dopao. Pred njim je stajao prijatan mlad čovek kakvog bi svaki čovek samo mogao poželeti da upozna – kakvog bi svaka žena samo mogla poželeti da upozna, pomislio je na drugi pogled.

„Šta tražite?”, žustro je ponovio svoje pitanje, odnosno naredbu, dok ga je Veston pomno posmatrao.

„Želim da se ukrcam, gospodine Driskol”, odgovorio je Veston, kome se zbog prisustva prvog oficira popravilo raspoloženje, i krenuo da se penje klizavim stepenicama ka brodu.

„O, vi mora da ste Veston.”

„Jedan i jedini, pravo sa Brodveja”, priznao je on. „Veston, najbolji među glumačkim agentima, iako...” dodao je pomalo zadihano zbog uspona, „...moja slava više nije ono što je nekad bila.”

„Samo napred! Samo napred!” povikao je Driskol. „Denam jedva čeka da vas vidi. Da li ste pronašli devojkju?”

Vestonovo raspoloženje smesta se pokvarilo. Lice mu se smrklo i nije ništa odgovorio, već je samo pratio Driskolov poletni korak uz merdevine sve do osvetljene kabine.

Brodaska kabina je bila izuzetna čista i uredna, ali opremljena na jednostavan, spartanski način koji je odavao utisak da u tu odaju ženska noga nije kročila. Jedini ukrasi bili su ogledalo na jednom zidu i dobro opremljeni stalak sa lulama na drugom, ne računajući par kaputa i odgovarajućih kapa. Od ostalog nameštaja bile su tu četiri stolice, duguljasti sto za ljude koji na njemu prostiru mape koje potom proučavaju, otvoren sanduk u kome su se nalazile crne, valovite čelične kugle veće od pomorandže, ali manje od grejpfruta, i do sjaja uglučana mesingana pljuvaonica, koja se nalazila na korak od jednog od ukupno dva čoveka koji su ih čekali u kabini.

Jedan od njih bio je vitak i prosečne visine. Skrivene iza bujnih brkova, njegove jake vilice polako su mlele zamašan komad duvana za žvakanje. Nosio je prsluk i košulju bez rukava, a preko njih kapetansku uniformu koja mu je davala zapovedničku auru, mada ga to nije prečilo da se pomeri kako bi prepustio pozornicu svom saputniku.

Njegov saputnik je pak bio muškarac od trideset i pet godina, doteran i obučen, čovek kakvog biste sreli u svakoj brokerskoj kancelariji. Doduše, tamo biste retko sreli nekog ko je prosto isijavao ovako snažnu i neukrotivu volju. Njegove svetle smeđe oči sijale su neugasivim poletom za avanturom i blesnule su pravo ka Vestonu u trenutku kada je ušao, a nestrpljivi glas smesta im se pridružio:

„Vestone! Baš sam krenuo na kopno da vas potražim.”

„Da sam znao, sačekao bih”, odgovorio je Veston s pogledom uperenim u svoje mokre cipele.

„Rukujte se s našim zapovednikom, kapetanom Enghornom”, navaljivao je Denam.

Nakon što je ispljunuo precizan hitac u uglačanu pljuvaonicu, čovek s kapetanskom kapom se okrenuo i ispružio svoju grubu, čvrstu šaku, a nakon rukovanja pomerio sanduk sa valovitim čeličnim kuglama kako bi za stolom napravio mesta za Vestonovu stolicu.

„Cenim da ste se već upoznali sa Džekom”, dodao je Denam, i dok je Veston klimnuo glavom uz smešak ka Driskolu, koji mu je uzvratio, Denam je nastavio: „To znači da ste upoznali dvojac kakav nikada ne biste mogli da sretnete na Brodveju, stari moj. Obojica su me pratila na moja dva poslednja putovanja, i da se nisu odlučili da me prate na ovom, ne znam da li bih se sam usudio da pođem.”

Nastupila je kratka neprijatna tišina kakva uvek opterećuje ljude koji su upravo bili javno pohvaljeni. Onda je Denam seo u svoju stolicu i pogledao glumačkog agenta.

„Gde je devojka, Vestone?”

„Nisam pronašao devojku.”

„Šta!”, Denam je lupio šakom po stolu. „Vidi ovako, Vestone! Udruženje glumaca i Hejzova organizacija oterali su svaku glumicu

koju sam pokušao da unajmim. I svi agenti, osim tebe, odustali su. Samo na tebe mogu da računam. Znaš da sam fer...”

„Svi znaju da ste fer”, promumlao je Veston, glasno dišući. „Ali isto tako svi znaju koliko ste nesmotreni. I povrh svega, kako mislite da pridobijete poverenje ljudi u vezi sa ovim putovanjem kada ste tako tajanstveni?”

„Živa istina!”, otegnuto je izgovorio Enghorn i zagledao se u pljuvaonicu.

„Apsolutno!”, povikao je Driskol, gladeći svoju muževnu bradu. „Zbog čega čak ni kapetan ni prvi oficir ne znaju kuda plovi ovaj stari brod...”

„O tome govorim!” Veston je raširio ruke. „Pomislite na moju reputaciju, Dename. Ne mogu da vam pošaljem mladu i lepu devojkicu, pa čak ni neku neuglednu, ukoliko joj niko neće reći šta se sve od nje očekuje.”

„Šta se to od nje očekuje?”, Denam je zahtevao odgovor.

„Da putuje ko zna koliko dugo, do nepoznate destinacije... da bude jedina žena na brodu punom opakih muških fizionomija, na Brodveju neviđenih.”

Ostala trojica su se nasmejali na ovo i agent je brzo dodao: „Tu naravno mislim na posadu.”

„Vestone!” Denam je ponovo lupio šakom po stolu. „Ovo je najveći poduhvat u mom životu i ja moram da pronađem tu devojkicu.”

„Nije bilo žena u vašim drugim filmovima. Zbog čega vam je potrebna za ovaj?”

„Sto mu đavola! Nadam se da ne mislite da sam privatno zainteresovan...”

„Ali zašto...?”

„Zašto? Publika to traži! Moja draga publika zahteva lepo žensko lice. Romansa nije romansa, avantura im je dosadna... mojim gledaocima... ukoliko se povremeno ne pojavi lice koje može da potopi hiljadu brodova. Zamislite samo! Ubijam se od posla kako bih napravio dobar film, a onda publika kaže: 'Mnogo bi nam se više svideo da je žena bila u filmu.' A prikazivači onda kažu: 'Da je ubacio ljubavnu priču, film bi zaradio dvostruko više.’”

„U redu!” Denam je po treći i poslednji put lupio šakom o sto. „Oni hoće devojkju. Dobiće devojkju.”

Veston se prisetio zloslutnih misli starog čuvara. Denam nije bio lud, naravno da nije. Ali njegov trenutni plan nije delovao kao nešto u šta bi agent sa njegovom reputacijom trebalo da se upušta.

„Izvinite”, rekao je i podigao svoj šešir. „Ne verujem da vam mogu pomoći na bilo koji način.”

„Možete vi mnogo toga da uradite. I to odmah”, odvratio je Denam. „Moramo da isplovimo s jutarnjom plimom. Moramo da budemo na putu pre nego što svane dan.”

„Zašto?”

„Pretpostavljam da nema svrhe da to više skrivam”, Denam je odgovorio rezignirano. „Nosimo sa sobom eksploziv. Osiguravajuće društvo je saznalo za to. Ukoliko što pre ne isplovimo, zamenik šerifa će nam biti za petama. I onda će da nastupe pravne zavrzlake koje će da se razvlače mesecima.”

Denamovo raspoloženje naglo se promenilo. Prišao je sanduku koji je Englhorn pomerio i uzeo iz njega jednu od metalnih kugli. Zurio je u nju s ponosnim, zapovedničkim osmehom.

„Vestone, ne mogu da kažem da devojkja koju bi pronašao ne bi bila ni u kakvoj opasnosti na ovoj ekspediciji. Naravno da će tu i tamo biti opasno. Možda i više od toga”, priznao je to s osmehom. „Ali verujte mi! Dok god imamo pri ruci neku od ovih stvarčica, nemamo čega da se plašimo.”

„Šta je to što držite?”

„Gasna bomba, stari moj! Po mom ličnom receptu. Ili je bolje reći da je u pitanju moja verzija postojećeg modela. Gasne bombe toliko moćne da mogu da ošamute krdo slonova odjednom.”

„Š-šta?”, Veston je zamuckivao. „Denam, sve ovo me još više odvraća od čitave rabote. Gotovo da mi je drago što nisam uspeo da pronađem devojkju.”

„Zvučite kao osiguravajuće društvo”, odvratio je Denam prezri-vo. „Ne treba da se brinete oko malo eksploziva. Nisu ove bombe ništa opasnije od lilihpa dok god se o njima brinu ljudi koji razumeju njihovu namenu – ljudi kao što je Džek, ili kapetan, ili ja.

Mnogo veći problem i opasnost mogla bi da predstavlja kiša, odnosno sezona monsuna.”

„M-monsuna?”

„Dabome! To je još jedan razlog zašto sam tražio da smesta pronađete devojkju. Naravno da imam poverenja u kapetana da će bezbedno provesti *Lutalicu* kroz oluju; i u Džeka, naravno!”, Denam je napravio kratku pauzu kako bi prijateljski potapšao Driskola po leđima. „Ali monsuni donose kišu, a kiša je propast za snimanje u divljini. Tako se gube meseci, gubi se novac, i na kraju nema materijala za film.”

„M-monsuni! G-gasne bombe!”, Veston je i dalje mucao. „Boga mu poljubim! Osećam se kao potencijalni ubica.” Veston je natukao šesir na svoju okruglu glavu i posegao za vratima. „Denam, ja vam neću pronaći devojkju.”

„Šta?”

„Mislim to što sam rekao.”

„Zaista je tako, eh! U redu, naći ću je onda bez vaše pomoći.”

Iako je bio korpulentan čovek, Denam je izuzetno brzo zgrabio kaput sa jedne od kuka a šesir sa druge.

„Ako mislite da ću odustati samo zato što ne želite da pronađete devojkju koja se ne plaši...”

Denam je odgurnuo Vestona i naglim pokretom otvorio vrata.

„... Snimiću najveći film u istoriji. Nešto što nikada pre nije bilo viđeno; nešto o čemu niko nije čak ni sanjao. Moraće da izmisle nove epitetje kada se budem vratio. Videćete!”

Vrata su se zatvorila.

„Gde ste pošli?”, povikao je Englhorn.

Denamov neukrotivi glas odjekivao je zajedno sa zvukom njegovih koraka dok se spuštao niz stepenice ka mostu.

„Idem da pronađem devojkju za svoj film. Vратиću se sa njom... pa taman morao da je otmem.”

U brodskoj kabini Veston je zakopčavao svoj kaput i posmatrao Driskola i Englhorna. Bilo mu je drago što neće biti deo ove ludačke ujdurme. Ludačke, upravo tako, bila je to prava reč, shvatio je. Stari čuvar je bio i više nego u pravu.

Driskol je počeo da se smeje.

„Mogu da se opkladim da će Denam pronaći svoju devojkju”, rekao je Enghornu.

„Ne volim da se kladim”, odvratio je Enghorn dok je polako žvakao duvan.

Driskol se okrenuo ka Vestonu, i dalje nasmejan, s belim zubima koji su bleštali nasuprot osunčanog lica.

„Zamislite, kazao mi je da ću možda morati da je oženim ako scenario to bude zahtevao”, rekao je. „Mogu li da vam pozovem taksi?”